

Θᾶπρ'επε τόσο, βασιλικὸ ζευγάρι,
Πάλληκαρῖσια, στή φαρδιά τῆ στράτα
Νὰ διαβεῖς ἀνάμεσα στή λάμψη τῆς σιγῆς
Καὶ τὴ συχασιά τοῦ κακοῦ, τὴ σοβαρή!

᾽Ὡστόσο τὸ φωτεινὸ τὸ γέλιο σου
Ἡ ἀγνότητα μας θὲ νὰ μείνει.
Θὰ εἶνε στήν αἰωνιότητα ἐντός,
Ἡ ἀόριστη προσευχή μας κ' ἡ φτωγή.

Ἡ πίστη μας κ' ἡ προσευχή μας,
Καί, στήν ἐκκλησιά μας, ἡ ματιά σου
Θᾶνε ἡ καθ'αυτὸ εἰκόνα
Τοῦ στόματος σου πού με συλλογιέται.

᾽Υστερ' ἀπὸ τὴν κάθε μεταμόρφωση,
᾽Όταν τὸ βράδυ θὰ εἶν' ἡ λησμονιά,
Θὰ βλέπω τ' ὠχριασμένο σου τὸ γέλιο
Νὰ μένει ὡς τὸ μόνο πρᾶγμα,

᾽Ἔως τὴ στιγμή τὴν ξεκουράστρα
Πού, ἤρεμος, μέσ' στὰ χαμένα σου τὰ χέρια,
Στ' ὄνειρο τῶν δρόμων μας, τὸ γέριχο,
᾽Απλᾶ, σὰν ἕνας διαβάτης θὰ περάσω.

Pleureuses.

ÉMILE VERHAEREN :

ΣΤΟ ΒΟΡΡΙΑ.

Δύο γεροναῦτες τῆς Βόρειας θάλασσας
Μιὰ χυνοπωρινὴ βραδειά, γυρίζαν
᾽Απὸ τὴ Σικελία καὶ τὰ βασιλικά νησιά της
Μ' ὀλόκληρο φορτίον ἀπὸ Σειρήνες
Στὸ καράβι τους.

Περήφανα χαρούμενοι, ζυγῶναν τὸ λιμάνι τους
᾽Ανάμεσ' ἀπὸ τὶς δολερὲς ομίχλες,
Περήφανα χαρούμενοι πρὸς τὸ Βορριά τραβοῦσαν,
Μὲ σύντροφο τὸ μονότονο καὶ πένθιμον ἄερα,
᾽Ἐνα βραδάκι θλίβερο καὶ χυνοπωρινό.
᾽Απὸ τὸ μῶλο πέρα, οἱ νησιῶτες
Τοὺς κοίταζαν, ἀκίνητοι σὲ ὅλα :

Στὰ σκοινιά τὰ τραβηχτὰ ἐπάνω στὰ κατάρτια,
Οἱ Σειρῆνες, βουτυγμένες στὸ χουσάφι,
Σὰν ἄμπελους συστρέφαν
Τὶς γραμμές,
Τὰ φεΐδια τοῦ κορμιοῦ τους.

Κ' οἱ ἄνθρωποι σωπαίνανε, μὴν ξεύροντας
Τί τ' ἦν ὅπου τοὺς ἔρχονταν ἀπὸ τὸν πόντο πέρα,
Σ' ὀμίχλες μέσα·
Τὸ καράβι ἔπλεε ὡσὰν πανέρι ἀσημένιο
Γεμάτο σάρκα, φροῦτα καὶ σαλευτὸ χουσάφι
Ποὺ προχωροῦσ' ἐπάνω σὲ φτεροῦγες ἀπὸ ἀφρό.

Τραγουδοῦσαν οἱ Σειρῆνες
Στὰ σκοινιά τοῦ καραβιοῦ,
Μὲ τὰ μπράτσα τ' ἀπλωμένα ἴδια λύρες,
Καὶ τὰ στήθια σηκωμένα ὡς φωτιές·
Οἱ Σειρῆνες τραγουδοῦσαν
Μπροστὰ στὸ ταραγμένο βράδυ
Ποὺ θέριζ' ἐπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα τὰ φώσια τῆς ἡμέρας·
Τραγουδοῦσαν οἱ Σειρῆνες
Μὲ τὸ σῶμα τους τριγύρω στὰ κατάρτια,
Μὰ οἱ ἀνήξεροι καὶ σιωπηλοὶ νησιῶτες,
Δὲν τὶς ἀκοῦγαν τόσο δά.

Δὲν ἀνεγνώρισαν οὔτε τοὺς φίλους τους
— Τοὺς δύο ναῦτες — οὔτε τοῦ νησιοῦ τους τὸ καράβι,
Μῆτε τοὺς φλόκους, ὡς καὶ τὰ πανιά
Ποῦχανε οἱ ἴδιοι ράφει·
Δὲν καταλάβαν τίποτ' ἀπ' τ' ὄνειρο τὸ μέγα
Ποὺ μάγευε τὴ θάλασσα μὲ τὰ ταξίδιά του
Ἄφου δὲν ἦταν ἡ ἴδια ἡ ψευτιά
Ποὺ στὸ χωριό τους εἶχαν μάθει·
Καί, πλάι στὸ μῶλο, τὸ καράβι
Διάβηκε, μὲ τὴν ὁμορφιά του θέλγοντάς τους,
Δίχως, μέσ' ἀπὸ τὶς κλιματαριές, κανεῖς
Νὰ δρῶσει τὰ φροῦτ' αὐτὰ τὰ σάρκινα καὶ τὸ χουσάφι.

Les Vignes de ma Muraille.

FERNAND GREGH :

ΖΩ . . .

Μπῆκα σὴν ἀνεμοζάλη τῆς ζωῆς . . .
Τρέμ' ὀλόκληρος, εἴμ' ἄγριος, τσακισμένος, τρυφερός, νευρικός·
Εἶμαι γεμάτος λύπες, ἐπιθυμίες καὶ πόθους,
Θύμησες, ἐλπίδες, φθόνους . . .